

Estat palestí? No gràcies

Algú recorda la pallassada d'Annàpolis? Si home!, aquell show patètic on en Bush l'Olmert i en Abbas van prometre un acord de pau per finals de 2008, abans de la fi del mandat del president nord-americà. Dons heus aquí que ja som al 2009 i en lloc d'un acord de pau, algú s'ho va creure de debò?, tenim una nova guerra a Gaza. L'únic que es complirà d'aquella parodia és que la legislatura d'en Bush si que s'acabarà, que no és poc.

Malgrat tot, res del que succeeix a Gaza, o del que fa i diu la resta del món, té res de nou o sorprenent, sinó que correspon a una situació horriblement familiar i calculada on cada personatge repeteix el paper assignat mecànicament i amb una mala fe esgarrifosa.

La desproporció de la resposta israeliana als coets de Hamas (els 10.000 coets disparats en els darrers 8 anys han mort 22 israelians mentre que en 22 dies l'exèrcit israelià ha matat a més de 1200 palestins); els atacs indiscriminats contra els civils d'ambdós bàndols; la sistemàtica destrucció d'infraestructura palestina pagada per la UE, és a dir nosaltres, que, com carallots, tornarem a pagar per a que l'exèrcit israelià la torni a destruir l'estiu que ve; els descarats atacs contra escoles, hospitals i agències humanitàries; la manipulació informativa; els diplomàtics i ministres parlant molt per no fer res... Tot això és 'normal'.

Com també és obvi que Israel té aquesta guerra perduda abans de començar-la. Perquè tota guerra que no acabi definitivament amb Hamas sempre serà una guerra perduda. I eliminar a Hamas és impossible, perquè com més l'ataques més suport popular té. L'únic que Israel aconseguirà és disminuir el llançament de coets durant un temps, potser fins i tot derrocarà del poder a Hamas i reocuparà Gaza militarment. Però un cop els combats s'aturin tot tornarà a ser com abans: acusacions creuades, coets d'uns i míssils dels altres, negociacions per la galeria, tensió en augment, una altra guerra.

Hamas justifica la violència indiscriminada en nom de l'ocupació i control israelians del territori i argumentant, amb raó, que el president Abbas no ha aconseguit mai res després d'anys d'esmorzar, dinar i sopar amb els israelians cada dia.

L'estat jueu, enarbora la bandera de conveniència de la lluita contra el terrorisme en nom d'occident, el dret a defensar-se dels atacs i, com és costum, maten més palestins del normal quant s'apropen les eleccions o cal distreure a la població de les acusacions de corrupció.

En Mahmoud Abbas és un zero a l'esquerra, sense carisma, capacitat de decisió inexistent, al front d'una administració incompetent i corrupte que treballa més per garantir la seguretat dels israelians que per acabar amb l'ocupació i el patiment del seu poble. Raons per la quals els palestins van donar al poder a Hamas a les eleccions de gener de 2006 (no qüestionades per ningú i certificades per l' institut Carter).

I la comunitat internacional, països àrabs inclosos, fa el que sempre ha fet: reunions inútils al Consell de Seguretat, comissions, declaracions, peticions, propostes, viatjar molt... És a dir, perdre temps per donar temps a Israel a que faci el que vulgui fins que decideixi parar (de ben segur abans de la investidura de Barack Obama). I un cop aturat el conflicte, enviarem milions de euros que ningú sap on van a parar i avions plens de mantes i llet en pols. Qualsevol cosa menys imposar una solució duradora. Per cert, algú sap on s'amaga Tony Blair, flamant i molt ben pagat enviat especial del Quartet pel Pròxim Orient?

La manca de voluntat per resoldre el conflicte és fa palesa arreu. Bons exemples en són les propostes de solucions que no son solucions, com la petició francesa d'un alto el foc humanitari. O sigui: demanem que parin els bombardejos durant uns dies per a que les ONG pugin alimentar a la població abans de que segueixin matant-la. Els palestins poden estrat tranquils doncs, gràcies a França moriran amb la panxa plena. Altres exemples són les discussions sobre les conseqüències del problema però mai sobre el problema en sí. Sembla que per aconseguir la pau el que hem de fer no és acabar amb l'ocupació israeliana, sinó aturar el tràfic d'armes a Gaza, controlar millor a Iran, destruir els túnels per els que, a més d'armes, entren el menjar y combustible essencials per la supervivència d'una població assetjada, enviar observadors a vigilar la frontera entre Gaza i Egipte encara que la guerra sigui entre palestins i

israelians...

Però, probablement, la hipocresia més gran siguin les teatrals i constants crides al diàleg, les apel·lacions a la raó, l'apologia de la negociació, els panegírics sobre la pau, les manifestacions populars arreu del planeta demanant que s'aturin els combats i la creació d'un estat palestí.

Ja és hora que acceptem que el diàleg no serveix de res, al cap i a la fi tota negociació en aquest conflicte sempre ha estat conseqüència d'una guerra prèvia. L'altre somni sense sentit que cal descartar d'una vegada és l'absurda idea d'un estat palestí. L'estat palestí interessa molt més a l'estat israelià que als palestins. I, de tota manera, seguim donant l'esquena al fet que l'ocupació de Cisjordània, les creixents colònies jueves, l'atomització del territori per carreteres, controls i murs, i el bloqueig de Gaza fa anys que van fer impossible un futur estat palestí viable.

Palestins i israelians fa 60 anys que es maten els uns als altres. I els seus dirigents, a pesar del sofriment i les morts d'innocents, estan disposats a continuar matant-se 60 anys més. Després de tot, Hamas i Israel admetem que van aprofitar el darrer alto el foc per rearmar-se i preparar la primera guerra del 2009.

Llavors què hem de fer? Creuar-nos de braços? Dons probablement la millor solució sigui deixar de buscar-li solució. Abandonar d'una vegada tots aquests plans, conferències, negociacions i diàlegs sense sentit. Deixar de donar suport a una Autoritat Palestina que només serveix per fer milionaris a un quants, legitimar l'ocupació israeliana i perpetuar a l'Abbas, un líder sense futur.

Deixem de mantenir econòmicament a l'Autoritat Palestina i permetem que col·lapsi i es dissolgui, de forma que Israel no tingui més alternativa que complir amb la legislació internacional i proveir tots els serveis necessaris a la població i el territori que ocupa. Animem a Israel a fer més colònies, a destruir més infraestructura palestina, a construir més carreteres exclusives per jueus, a instal·lar més controls i barreres fins que un estat palestí sigui impossible (que ja ho és). Llavors, només quedarà una sortida: un Israel multinacional, és a dir la fi d'un estat jueu pels jueus i la millor opció per uns palestins amb més enemics a dins que a fora.

Jordi Raich
Escriptor
Gener 2009